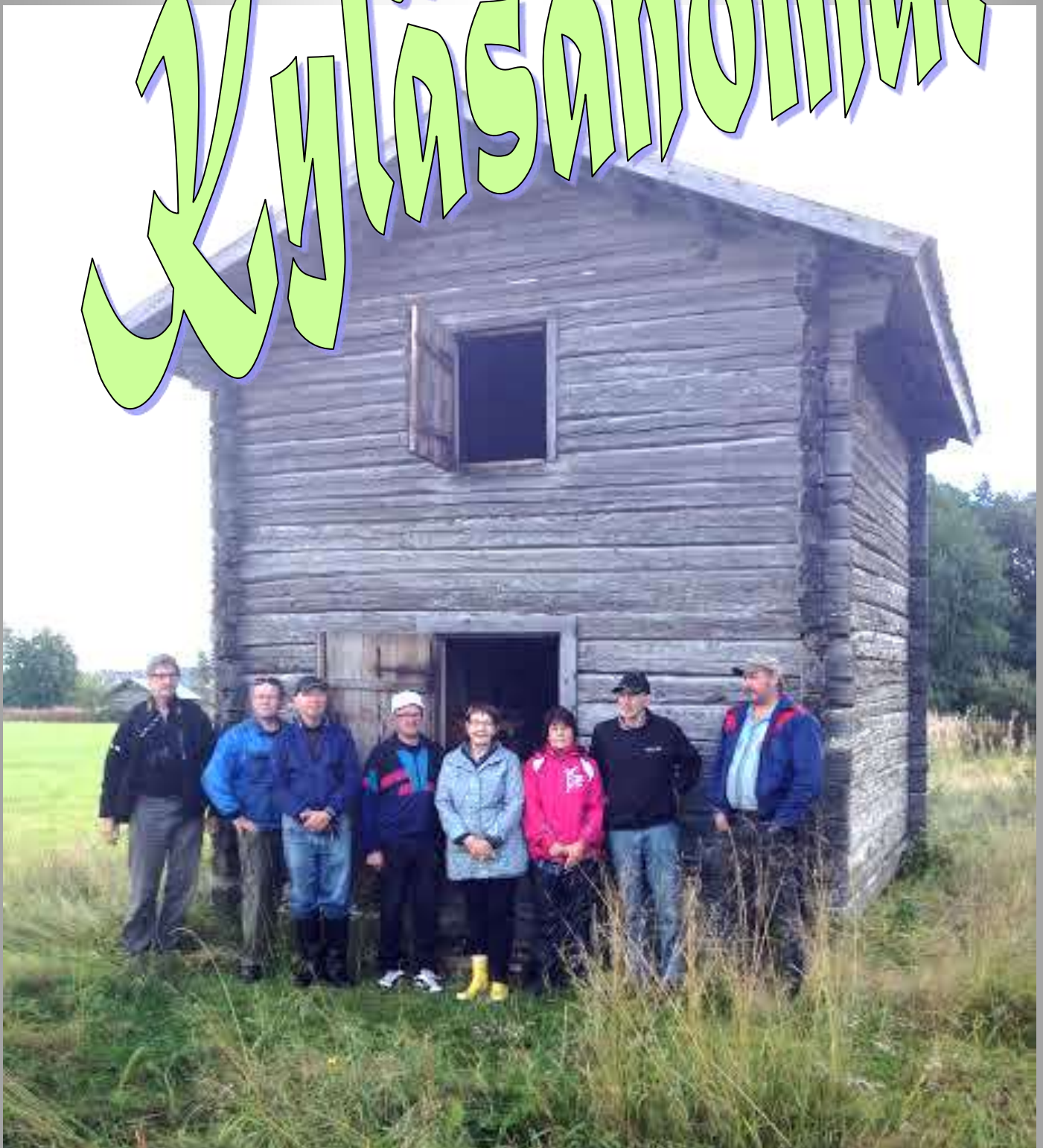

Kyläsanomat

Vaarankylän kyläyhdistyksen kymmenes tiedotuslehtinen
- tapahtumia kuluvalta vuodelta 2016

Puheenjohtajan kynästä

Katsaus menneeseen ja kurkistus tulevaan...

Selvät syksyn merkit ovat jo näkyvissä heti syyskuun ensi päivinä, kun koivut ovat tiputtamassa lehtiään ja sadetta saadaan lähes joka päivä. Elämä Vaarankylässä puolestaan näyttää viiriävän ; tyyneellä ilmalla korviin kantautuu vasaran kalke ja lasten äänet, jotka vievät sielun lapsuuden tunnelmiin—liekö silloin sellaiset äänet olleet vallitsevana tällä seudulla. Virkeältä näyttää, kun talot saavat uutta maalia pintaan ja lapset pyöräilevät tiellä. Polkulan talo nousee päivä päivältä suunniteltuihin mittoihinsa!

Toisaalta olemme joutuneet jättämään hyvästit usealle kylän asukkaalle, mutta heidän muistonsa lohduttavat ja värittävät aikanaan kylämme historiaa.

Kyläyhdistyksen jäsenmäärä on jatkuvasti hieman noussut vuosittain ja vuoden 2015 lopussa yhdistyksessä oli 123 maksanutta jäsentä. Vaarankylässä oli helmikuussa 2016 40 asuttua taloa ja yhteensä 84 asukasta, joten aikamoinen osa kyläyhdistyksen jäsenistä on muualla asuvia. Useat heistä ovat entisiä Vaarankyläläisiä, mutta on myös niitä, jotka muuten haluavat jäsenyydellään tukea toimintaamme. Aikojen kuluessa kylässämme on ollut kaikkiaan 65 taloa. Niistä tällä hetkellä on 15 asumattomana ja kymmenestä talosta on vain muistot jäljellä.

Kyläyhdistyksen toiminta on vakiintunut ja talon vuokraus sekä tilaisuuksien järjestäminen ovat talouden kivijalka. Kuluvana vuosi oli siitä erilainen, että tilaisuudet keskittyivät alkuvuoteen ja kylän aktiivikäsi sai ”kesäloman”. Syksyn tullen kalenteri on täytynyt kaiken aikaa. Kyläläisten omia tilaisuuksia on ollut kuukausittain toistuva karaoke/sauna/biljardi ilta, jolloin on kokoontunut yhteen myös samalla seurustelemaan. Vanhojen kuvien katseluiltoja on pidetty ja niitä odotetaan edelleen jatkuvaksi. Taloja on vielä, joiden kuvia ei ole yhdessä katseltu. Toivonkin, että otatte yhteyttä ja kokoatte sukuakin kauempaa muistelemaan kuvien ääreen. Todella mukavia olivat mm. Vehmasmäen ja Purolan sekä Hetemäen, Aholan Erolan ja Viertolan katseluillat, jolloin myös entiset vaarankyläläiset tai täällä juuriaan omaavat olivat mukana!

Elokuun alussa alkoi uusi hankkeemme—Elävä Ekomuseohanke., jossa olemme mukana Kivesjärven, Melalahden, Mieslahden, Kiehimänsuun, Uuran ja Paltamo-Seuran kanssa Sen puitteissa täydennämme jo olemassa olevaa ekomuseokarttaa, järjestämme koululaisten perinnepäivän, kyläjuhlan ja teemme opasteita sekä kylämonumentin. Hukkalan Erä on mukana yhteistyössä tehtävän hyvinvointipolun luomisessa. Kaikki, jotka ovat kiinnostuneita tallentamaan ja tuomaan esille kylämme menneisyyttä ja omaleimaisuutta kutsun

”talkoisiin” ! Yhdessä tehden saamme monipuolisemman ja lähempänä totuutta olevan kuvan kylästäme.

Kesällä olimme kyläyhdistyksenä mukana myös kylän ulkopuolella, sillä Paltamon kirkon viereen nousseen ”pikku kirkon” rakennustalkoissa oli peräti 6 aikuista ja 6 lasta kyläyhdistyksemme jäseniä. MTK:n järjestämässä heinäseivästyskisassa olimme mukana kahdella joukkueella ja sijoituimme kahdelle ensimmäiselle sijalle. Kisan kiertopalkintona oleva pääläri komistaakin Vaarantaloa seuraavan vuoden ajan.

Tähän lehteen on saatu muistelmia kylästä ja sen elämästä kolmelta eri kirjoittajalta. Toivon jatkossakin, että saisimme tämän kaltaisia tekstejä mukaan elävöittämään kuvaa kylästäme ja vahvistamaan identiteettiämme.

Tästä on hyvä jatkaa yhteistä matkaa.

Terttu Väisänen 20.09.2016

Kalajärven rannalla ennen ja nyt.

Tuula Kärkkäinen puolisonsa Väinö Puustisen kanssa Kalajärven mökillään kesällä 2016. Kuva Terttu Väisänen

Syksy tekee tuloaan tänne Kalajärven rannalla sijaitsevalle mökillemme. Taas on vietetty kesä täällä meidän "Mansikkapaikassa" ja on aika siivota paikat kuntoon ensi kertaa varten.

Aika kuluu täällä kaikenlaista puuhatessa. Tämän kesän urakka oli raivata mökin ympäristö risuista. Kirjoja luetaan takkatulen ääressä ja sauna lämpiää iltaisin. Auringonlaskua ihailaan kuistilta käsin. Mieluisinta on, kun pojan perhe tulee tänne nyt viisivuotiaan Nikki-tyttären kanssa. Silloin riittää mummolla tekemistä. Pelataan paljon erilaisia pelejä ja ilakoidaan järvessä. Ahvenia ongitaan ja Hovissa käydään ihmettelemässä lehtiä. - Nämä rannat ovat minulle tuttuja sitten lapsuuden.

Kesäisin olin omassa mummolassani Hovissa. Serkkujen kanssa juostiin hippasilla, oltiin piilosilla ja syötiin punaisia viinimarjoja. Tultiin tänne Kalajärvelle uimaan ja kaikkein pienimpiä työnnettiin maitokärryllä. Yöt nukuttiin lammasnahkavällyjen alla aitassa – ihania lapsuuden kesiä!

Sitten maailma vei mennessään - meidätkin Ruotsiin vuosikymmeniksi. Eräänä talvena saimme kuulla, että Kalajärvelä on tontti myytävänä. Siispä tuumasta toimeen, meitä onnisti ja mökki nousi pystyyn kesällä 1993. - Siis palasin tänne neljäkymmenen vuoden jälkeen uimaan samalle rannalle, kuin pienenä tyttönä.

Tuula Kärkkäinen

Kuvassa Tuula Kärkkäinen, Hovin Katrin tytär, Hovin pihassa ensimmäinen vasemmalta vieressään sisarensa Taina, enonsa Antti, äitinsä Katri, Katrilla sylissä Mirja ja edessään Sirkka ja Hannu, Mari-mummo ja Kalle-eno. Kuva Hovin albumista.

Yhteistyötä kylän ulkopuolella

Heinäkuussa olimme kyläyhdistyksenä mukana rakentamassa Paltamon kirkko-puistoon "Pikkukirkkoa". Nuorin rakentaja oli Akseli Heikkinen, kuvassa vasaran varressa. Yhteensä vaarankyläläisiä osallistui rakentamiseen 12 henkilöä.

Heinäkuussa osallistuimme myös MTK:n järjestämään heinäseivästyskisaan kahdella joukkueella ja toimme voiton kotiin -kiertopalkinto pääläri on nyt vuoden Vaarantaloon koristeena.

Lapsuus Vaarankylällä 60 - 70-luvuilla

Kyllähän se tässä 56-vuoden iässä lapsuus ja sen muistot on kehystetty kultaisilla kehyksillä. Mieleen ovat jääneet ihanat muistot ja sen aikaiset leikit mitä leikittiin naapurin lasten ja serkkujen kanssa. Silloin ei tarvittu telkkaria, tietokonetta, älykännykkää ja tablettia eikä suurta lelumäärää, aika kului hyvin sen ajan leikkejä leikkiessä ja pikkuaskareita tehdessä.

Ensimmäiselle luokalle kansakouluun menin v.

1967. Silloin oli ala- ja yläluokat. Iiris oli silloin alaluokan opettaja, melko tiukka täti muistaakseni. Ykkösluokalle tuli minun lisäksi Pihlajamäen Helena, Ahon ja Purolan Erkit, Perälän Pekka ja hänen mukanaan Seppo-veli sekä Ketolan Anja. Koulukin alkoi syyskuun alussa ja kun tulin ensimmäisenä päivänä koulutusta, isä ja äiti laittoivat ohraa seipäälle kotipellolla. Neljännen luokan jälkeen pyrin ja pääsin oppikouluun kirkonkylälle.

Talvella oli aina paljon lunta, joten silloin hiihdettiin omaa tekemää latua Kalajärvelle mäenlaskuun, tietenkin isän tekemillä suksilla ja rottinkisauvakoilla vauhtia pukkien. Lumipenkkoihin kaivettiin Matin kanssa käytäviä lumilinnaksi. Mäenlasku potkurilla Ahon mäen päältä oli myös mukavaa. Pulkkaa kun ei ollut, niin otettiin apulantasäkki ja laskettiin sillä liukumäkeä. Muistaakseni Ahon riihen katolta sai hyvät vauhdit säkin päällä, kun katto oli niin jyrkkä. Koulun pihalla oli ainakin opettaja Erno Korkean aikaan hieno liukumäki pihakaivon vieressä ja luistelukaikalo. Ensimmäisen kerran luistelin lainaluistimilla, Väisälän Heljältä lainassa. Silloin minulla taisi olla jo ensimmäinen pulkka, punainen väriltään. Siihen myös laitoin koulusta palatessa postin, jonka hain Ketolan pirtistä Hovin kohdalta hyllystä seinältä. Joskus jos posti ei ollut ehtinyt vielä tulla, niin odoteltiin Ketolan pirtin pitkällä penkillä postiauton tuloa. Ketolan Mirja oli postinhoitaja ja hänelle pystyi jättämään myös kirjeitä postin vietäväksi ja ostaa postimerkkejä. Pirtin penkillä istui Ketolan vanha isäntä ja Ojalan ukki myös odottelemassa postia.

Kouluun mennessä vein litran pääjärillä maitoa Tuulan ja Ernon talouteen, silloin he asuivat koululla Anna-Marin ja Kirsin kanssa.

Kesällä oli vähän enemmän tekemistä. Isän, Ahon Leon ja Aution Kallen suksiverstaalla oli saha, jolla sahattiin lautoja ja niitä oli korkeissa lautataapeleissa. Siellä leikittiin Ahon lasten kanssa tuntikausia. Keväällä mentiin Tähtelän niityn lähelle olevalle vesilammikolle, johon vesi tuli Hovin puolelta ojaan pitkin. Sieltä lammikosta löytyi paljon sammakonkutua, jota oli mukava kerä-

tä purkkiin. Verstaan luona pelattiin kesällä lumisotaa, kun lunta löytyi sahanpurujen alta keskikesälläkin.

Kirkonkylältä tulivat serkut kesällä Hoviin: Aution Ari ja Ismo, Koulun Ilkka ja Puolangalta Riitta-serkku kävi myös. Heinäpellolla oltiin ensin päivällä: ura alkoi tappiojasta/tytöstä. Sitten pääsi haravoimaan ja laittamaan heinää seipäälle, kun ikä ja taito karttuivat. Äidin tekemät ruisvoileivät, joiden välissä oli "Wilsonin pintaa" maistuivat herkullisilta heinäniityllä ja kahvi villasukan sisässä olevasta pullosta oli myös hyvää.

Me lapset saatiin aina olla polkemassa heiniä latoon kattoon asti. Katon nauloihiin tuli iskettyä pää ja kun heiniä suolattiin, niin kinttuja kirveli, kun suola osui heinän raapimiin jalkoihin. Kesällä myös kitkettiin rikkaruohot porkkana- ja sipulipenkeistä. Lypsyn jälkeen ajettiin lehmät yöksi Pikkusuolle niitylle metsäpolkua pitkin ja risut pisteli jalkapohjia, kun yleensä avoaloin kuljettiin. Välillä lehmät kyllä karkasi Korpinotkolle ja sieltä ne oli vaikea saada pois. Syksyllä oli sitten sipulin, porkkanan ja potunostoa useana päivänä ja ohran ja kauran seipäälle laittoa. Potunnostossa oli paljon sukulaisia yhtenä viikonloppuna. Serkkujen kanssa leikittiin pihassa pallopelejä, piilosta, navetan vintillä hippasta ja taiteiltiin lantalan päällä kulkevien hirsien päällä. Onneksi kukaan ei koskaan tippunut lantakasaan. Korttiakin pelattiin iltaisin.

Riitta-serkun kanssa käytiin myös Erolas-Hilma-mummun luona ja oltiin joskus siellä yötäkin vintillä tai puulite-rin viereisessä aitassa. Mummu laittoi meidät välipalaa syömään ruokakomeroon. Mummu oli oikein makeaa soppaa

tarjolla aina. Metsämansikoita etsittiin Hovin läheltä tietyistä paikoista, jossa niitä kasvoi vuosi vuoden jälkeen. Uimassa käytiin Kalajärvellä. Taisin kerran olla uimakoulussakin siellä, mutta en oppinut koskaan kunnolla uimaan. Meillä oli myös leikkimökki, jossa leikittiin ahkerasti kotia ja kauppa.

Lauantain oli aina siivouspäivä, jolloin lattiat luututtiin ja matot kopisteltiin. Tertun ja Kirstin kanssa oli tiskivuorot ja saunanlämmitys vuorot.

Ja parhaat unet ikinä olen saanut Hovin vanhassa aitassa, jossa ei ollut edes ikkunaa. Varsinkin sateella uni tuli hyvin, kun sade hiljaa rummutti pärekatto.

Anja Korhonen os. Väisänen

Tapahdumia vuoden varrelta

Uusi "aluevaltaus" Vaarantalolla tapahtui helmikuussa, kun kehrääjät kokoontuivat täysihoidolla viikonloppuunsa Vaarantalolle. Tyytyväiset asiakkaat varasivat samanlaisen viikonloppun myös kuluvan vuoden lokaan loppuun. Silloin he mielellään esittelevät tätä vanhaa työtapaa myös kyläläisille.

Eurojopi toteutti iloisen perhepäivänsä Vaarantalolla ja suurella joukolla Vaarantaloon pellolle ilmestyi nopeasti jättimäinen susirinki yhteiseksi iloksi. Siinä oli hyvä juosta sutta pakoon, kun ensin oli syöty maittava ateria talollamme.

1952 syntyneet ja yhtä aikaa koulutiensä aloittaneet nykyiset ja entiset Vaarankyläläiset kokoontuivat entiselle koululle Vaarantaloon illanviettoon. Nokipannukahvit ja makkarat kodalla siivittivät muisteluja ja ja piti hän sitä käydä kokeilemassa miltä tuntuu istahtaa entisessä koululuokassa. Mukana olivat Väisälän Tapio, Kumpulainen Pirkko, Mäntylän Pauli, Ketolan Inkeri, Määttälän Pekka, Kotiahon Juhani, Kytömäen Eeva-Liisa, Halmetmäen Tuula ja Väisälän Pirjo.

Kyläyhdistyksen heinäseivästysjoukueen jäsen Pertti Marjamäen syntymäpäivän merkeissä saimme kylätalollemme korkeantason karaokeillaan Pertti Mikkolan vetämänä. Kuvassa Pertti kiitoskortissaan.

NIITTYLÄN LYYTI VAARANKYLÄLÄINEN PERSOONA

Kuvassa noin vuodelta 1921 Lyytin äiti Kaisa Stiina ja Lyytin veli Jussi, takana Lyyti ja poikansa Viljo.

Lyyti oli Onnenmättään Paavo Leinosen s. 1845 ja Kaisa Stiina Hukkasen (s.

28.01.1857 Sotkamossa k. 19.04.1949 Paltamossa) tytär. Äitinsä Kaisa Stiina avioitui leskeksi jäätyään Niittylään leskeksi jääneen Jaakko Karjalaisen s.08.07.1860 puolisoiksi ja lapset muuttivat mukana.

Lyyti eli Lyydia Maria Leinonen s. **11.07.1898 k. 1973** asui Niittylässä hänen poikansa Viljo Leinosen s.

15.01.1913 k. 28.12.1983 jäätyä taloon isännäksi. Viljon tytär Raili Leinonen muistelee mummoaan seuraavasti:

Olimme kokoontuneet Vaarantalolle katselemaan vanhoja valokuvia, kun Terttu pyysi, että voisinko kirjoittaa Kyläsanomiin jostakin kylämme persoonasta. Ja siitähän se ajatus sitten lähti. Se persoonahan on mummini eli Niittylän Lyyti – kuvina ja muistoina mielessä.

Minä olin mummun tyttö. Muistan ne yhteiset matkat, milloin Paltaniemelle kirkkopyhinä, maatalousnäyttelyt ja Kajaanin torille markkinoille sekä monet muut reissut. Niistä on mukavia muistoja. Yksi torilla käynti on naurattanut näin jälkeempäin, mutta ei silloin. Olimme ostaneet minulle kengät. Muistan ne vieläkin – kauhean rumat ja niissä piti olla kasvuvuura. Ja nehen meni monta vuotta, kun kärkiin pantiin paperia, etteivät loksua. Kengät oli mummun mieluiset, ei minun. Niin lähdettiin kirkkopuistoon syömään eväitä ja mummu ihasteli kenkiä. Saatiinpa taas tytölle hyvät kengät! Sitten mummu huomasi niissä jotain vikaa. Minä vastaan haraava tyttö käsi puolessa takaisin torille. Koska tiesin, mitä tuleman piti – siellä tuli hirveä sanasota – Torikauppias vastaan Niittylän Lyyti. Uhkasipa mummu jo poliisillakin ja muutkin torilla olijat olivat mummun puolta. Ja niinhän siinä kävi, että uudet kengät kassissa menimme takaisin kirkkopuistoon jatkamaan eväiden syöntiä.

Mummuhan osasi tehdä miesten töitä. Taitavista käsistä valmistui suksipari, tuolit, penkit, tiinut ja monet muut esineet. Mummu oli ahkera kalastamaan. Niittylän lähellä oli Vehkapuro, josta hän onki maukkaat tongot ruokapöytänsä. Näille onkireissuille mummu lähti lauantai-iltaisain saunan jälkeen, eikä ottanut meitä penskoja mukaan, kun siellä piti olla hiljaa.

Verkot hänellä oli Koikerolla ja Kalliojärvellä. Mummu oli myös ahkera marjastamaan ja leipomaan. Maukkaat kukot, rieskat ja piirakat paistuivat uunissa ja tietenkin juustoleivät.

Vaikka miehet Niittylässä metsästivät, mummu ei ollut pyssyyn koskenut. Mutta sekin päivä tuli aikaan. Koira oli haukkunut pitkin päivää puuhun ja miesväki oli jossain muualla. Mummu oli ottanut suusta ladattavan pyssyn ja laittanut ruutia summan mutikassa kai liian paljon. Oli hiipinyt puun juurelle ja ampunut ja valtava pamaus oli kuulunut. Mummu selällään pyssy vieressään maassa ja koira oli laukannut koppiin, josta oli vasta seuraavana päivänä uskaltanut tulla pois. Onneksi ei ollut käynyt mitenkään, eikä puustakaan ollut saalista tipahtanut ja mummun osalta oli metsästys loppunut tähän yhteen kertaan.

Kesäisin nukuttiin mummun kanssa aitassa. Aina ennen nukahtamista pyysin, että mummu kertoisi ennenvanhaista. Ja mummuhan kertoi lapsuuvestaan, ajastaan Onnenmättäällä ja pelottaviakin tarinoita – lauloi sen ajan lauluja, joista mieleeni on jäänyt katkelma tästä laulusta: ”Nyt on pikku pakkonen ja Oulujärvi jäässä. Veikkolan Eemelin karvahattu on toisella puolen päätä” Kuinka turvallista olikaan nukahtaa sinne mummun selän taakse velttien alle. Sade ropisi pärekattoon ja kaukaa kuului ukkosen jyrinä ja sääski inisi korvan juuressa.

Kun muistelen Lyyti-mummuani, jostain kumman syystä tulee mieleeni nämä Niskavuoren vahvat naishahmot. Ehkä hän oli oman aikansa Niskavuori - mene tiedä. Lyydia Maria Leinosen elämä päättyi talvisena iltayönä Niittylässä sairaskohtaukseen. Mieleeni on jäänyt kuva mummusta, kun hän seisoo veräjällä ja kutsuu lehmiä navetalle. Siellä mummu on jossain elämäni enkelinä taivaan veräjän takana.

Raili Leinonen

Niittylässä vuonna 1968 Lyytin 70v. päivänä kuvassa Mairen miehen veli Kauko Väisänen, Kallion Sirpa, Maire, Raili, Viljo, Aino, edessä Lyyti-mummo ja Mairen tyttö Tuija.

talkoita Vaarantalolla

Talonpidossa tarvitaan monenlaista taitajaa sekä sisällä että ulkona, niin kesällä kuin talvella.

Essin ja Eemelin juhlat

Yhteistä kylän juhlaa pääsimme viettämään helmikuussa, kun Vaarankylä sai jälleen Eemelinsä. Kylällä vielä hyvin muistetaan Veikkolan Eemeli eli Eemeli Karjalainen. Nyt hänen tyttärensä pojan tyttären lapsi sai esi-isänsä mukaan nimen Eemeli. Eemeli asustaa vanhempiensa Hanna-Kaisa ja Jani Naumasan sekä sisarensa Salla-Marin kanssa Karppilassa.

Essi puolestaan sai nimensä Vaarantalolla perhepiirissä. Kuvassa Essi Kaartinen nukkuu isomummunsa — Hovin Martan sylissä.

Purolan vanhoja valokuvia oli tullut katsomaan runsas joukko kyläläisiä ja jo kylältä pois muuttaneita. Purolan asukkaista ja sukuun kuuluvista saatiin kokoon kattava esitys. Sen mahdollisti koko suvun liikkeelle saanut Purolan Anja. Nyt aineisto on kaikilla halukkailla hallussaan muistitikuilla ja sitten kun mielenkiinto sukuun ja vanhoihin asioihin herää, tiedot löytyvät.

Karaoke/sauna/biljardi-illat

Sauna/karaoke/biljardi-iltoja vietetään Vaarantalolla kerran kuussa. Mukaan tullaan, vaikka ei haluttaisi laulaakaan. Ilta kuluu myös musiikkia kuunnellen, yhdessä kahvitellen ja rupertellen. Saunassa on naisten ja miesten vuorot ja osa vetäytyy yläkertaan biljardin pariin.

Näinä iltoina Vaarantalo on juuri siinä tarkoituksessa, mitä varten talkootyötä teemme - seudun asukkailla on paikka missä kokoontua ja tavata toisiaan.

Ennen kesätaukoa kevätkauden päättäjäisilta veti porukkaa mukaan pienistä isoihin ja hauskaa oli. 2016.04.23. Sauna Karaoke Biljardi-ilta kuvat otti Ari Karjalainen.

Ekomuseo ja hyvinvointipolku

Ekomuseon teemme me ihmiset yhdessä! Me arvostamme kotiseutuamme sekä perinteitä, joita haluamme siirtää myös tuleville sukupolville. Se onnistuu parhaiten yhdessä tekemällä. Huomaamme, miten rikas kotiseutomme kulttuuri onkaan!

Ekomuseossa opimme uusia asioita ympäristöstämme, keräämme perinnettä ja luomme vanhan perinteen pohjalta uutta. Järjestämme ja dokumentoimme tapahtumia, vaalimme vanhoja rakennuksia ja esineistöä sekä keräämme tietoa. Pidämme entisajan työtapoja elävinä.

Tässä ovat yhteen nivoutuneina kotiseuturakkauteen kulminoituvat asiat. Vanhan säilyttäminen elävänä tänään ja tulevaisuudessa.

Hankkeen alettua olemme käyneet läpi oikein paikan päällä jo olemassa olevan ekomuseokartan kohteita. Niihin liittyvien opasteiden tekeminen on kirjattu hankkeeseen, samoin nettikartan täydentäminen.

Vaarantalolla pidettiin hankkeeseen liittyen vanhanajan kotiseutujuhla ja Vaarantalolta lähtevä hyvinvointipolku on toteuttamista vaille valmis.

Lehdon isäntämies tuli vanhanajan juhliin asianmukaisella kulkupelillä asianmukaisesti pukeutuneena.

Hyvinvointipolku on kävelypolku metsään. Taivotteena on että matkailija voi kulkea helposti saavutettavissa olevalla hyvinvointia, virkeyttä ja hyvää mieltä tuovalla polulla monimuotoisessa metsäluonnossa. Hyvinvointipolku kuuluu Metso-ohjelmaan ja yhteistyökumppaneina toteutuksessa ovat TAPIO. Metsäkeskus, Hukkalan Erä ja Vaarankylän kyläyhdistys. Polun pituus on kaksi kilometriä ja se kulkee Vaarantalonsa lähiympäristössä. Sitä on helppo kulkea. Polku on merkitty sinisellä maalilla puihin ja tolppiin. Matkan varrella on pysähdyspaikkoja, joissa opastetaululla on kerrottu pysähdyksiin liittyvät toiminnot. Niiden tarkoituksena on auttaa kulkijaa saamaan kävelystä irti enemmän myönteisiä asioita kuin pelkästään kulkemalla polku pysähtymättä.

Polun tarkoituksena on tuottaa hyvää oloa. Luonnossa oleminen ja luonnon tarkkailu rauhoittavat ja luonto tarjoaa virikkeitä monille aisteille sekä kohottaa mielialaa.

Polun merkintä ja raivaustyöt tehdään talkoilla tämän syksyn aikana. Yhteyshenkilönä Metsäkeskuksesta on oman kylän poika, Vehmasmäen Ari.

Talven aikana valmistetaan pysähdyspaikkojen kyltit ja tulevana kesänä polku on vaeltajien vapaasti käytettävissä sillä hyvinvointipolku on kaikille avoin jokamiehen oikeudella. Uskomme, että siitä on iloa sekä kyläläisille, että täällä vierailijoille ja Vaarantalonsa palveluja käyttäville.

Puheenjohtaja	Terttu Väisänen	0503218883
Varapuh.joht.	Jani Naumanen	0504123955
Sihteeri	Marika Korhonen	0417215536
Jäsen	Raija Kyttälä	0440597229
	Pentti Leinonen	0500225489
	Pentti Määttä	0408280234
	Eija Moilanen	0405154536

Tarjoukset Markku Väisänen 0400 192423

Julkaisija Vaarankylän kyläyhdistys ry

Halmetmäentie 2 a, 88300 Paltamo

Puh. 0503218883, 0400192423, 0503576331

www.vaarantalo.fi

Juttuja lehden seuraavaan numeroon voitte toimittaa kyläyhdistyksen sihteerille tai puheenjohtajalle